

COMENTARI

per **Maria del Mar Griera**

La música gòspel neix, i ens parla, de l'encontre de l'individu amb Déu. És un gènere musical nascut als Estats Units, en un context de cristianisme evangèlic. És la música que brolla, i fa brollar, experiències de transcendència, i que, en bona mesura, ha tingut en les esglésies, i les convencions cristianes, el seu focus d'expansió més important.

És, també, un dels gèneres musicals capaç de fer convergir múltiples veus a l'uníson fent vibrar una comunitat unida pel ritme, la melodia i la força del sentiment (religiós). El cor, la unió de veus de textures i tonalitats distintes, és fonamental en la música gòspel però també és clau el paper del solista. És un gènere on els solistes aporten la seva empremta pròpia, adaptant, i recreant, cada cançó per fer-la una expressió viva, i autèntica.

Des dels seus orígens als Estats Units del segle XVII fins als nostres dies el gòspel ha viscut transformacions diverses, hibridant-se amb altres gèneres, passant per moments de major auge, a d'altres on ha sobreviscut amb més discreció. Destaca, en aquest context, la trobada i la influència mútua entre el gòspel i els espirituals negres.

Els espirituals negres són les cançons que converteixen el dolor, les infàmies d'una vida en l'esclavatge, en un clam espiritual, en un diàleg entre aquí i el més enllà. Nascuts en la cultura oral, i fortament influïts pel context cultural de desenvolupament, són el gènere musical que condensa el trànsit de milions de persones entre l'Àfrica i els Estats Units. A oïdes dels neòfits, els dos gèneres, poden ser molt similars.

El gòspel té en el cristianisme evangèlic el seu origen, i també, el seu espai de creixement principal. Thomas Dorsey és, segurament, el primer cantant de gòspel que es converteix en una estrella, i que rep l'aprovació de la seva església (la Baptista) però n'hi ha molts d'altres com Mahalia Jackson o Sister Rosetta Tharpe. Encara avui dia és la música que, culte a culte, de

diumenge a diumenge, es reproduïx a milers d'esglésies d'Estats Units però també del món sencer.

Ara bé, és un gènere que, també, s'ha secularitzat. Per una banda, són nombrosos els cantants que formats en el context d'una església cristiana, després, han fet el salt al gran públic. Per altra banda, és un gènere que ha guanyat popularitat més enllà de l'audiència cristiana i arreu del món es formen cors gòspel, molts d'ells ja deslligats de la vessant religiosa. També a Europa, avui, existeix un interès, una atracció, cap al món del gòspel: l'existència de nombrosos cors de gòspel, l'estudi del gòspel a les escoles oficials de música però, també, la penetració del gòspel en la cultura popular (vegi's a Catalunya el programa *Oh Happy Day* que va retransmetre TV3 fa uns anys).

Havent calat el teixit cultural barceloní, també trobem exemples en què el gòspel s'interpreta en el seu context originari. Tal és el cas de la *New Covenant Church*, una denominació evangèlica nascuda a Nigèria però amb vocació internacional, que compta amb la seva seu principal a Londres, i esglésies repartides arreu del món, una d'elles a Barcelona.

Avui dia, hi ha més de 150 esglésies evangèliques a la ciutat de Barcelona, i a la majoria d'elles, com a la *New Covenant Church*, la música té un paper fonamental. Són esglésies on el gòspel, els espirituals, però també el pop i el flamenc, es troben, s'hibriden, i contribueixen a l'expressió del sentiment religiós. Les esglésies són, a més, espais de formació musical, i algunes d'elles fins i tot compten amb estudis de gravació. És el món de la música cristiana, molt vital però, a vegades, força invisible, pels que no hi participen directament.

El cicle *Trànsits*, organitzat per L'Auditori i el Museu de la Música de Barcelona i amb la col·laboració de l'Oficina d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona, posa l'accent en la diversitat cultural i els ritus religiosos de diverses comunitats de Barcelona. En aquesta ocasió, se cita amb la *New Covenant Church* de Barcelona, la qual obre les portes a un dels seus cultes, sota la direcció dels pastors Paul Ogabor i Jesús Garde, amb Helen Ogabor a la coordinació del cor i Joe Psalmist com a solista.